Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 28. julija 2016*

„Predhodno odločanje — Nujni postopek predhodnega odločanja — Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep 2002/584/PNZ — Člen 26(1) — Evropski nalog za prijetje — Posledice predaje — Vštetje pripora, prebitega v izvršitveni državi članici — Pojem ‚pripor' — Ukrepi, ki omejujejo prostost in niso zapor — Hišni pripor v kombinaciji z nošenjem elektronske zapestnice — Listina Evropske unije o temeljnih pravicah — Člena 6 in 49"

V zadevi C-294/16 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi (okrožno sodišče v Łódźu – center mesta Łódź, Poljska) z odločbo z dne 24. maja 2016, ki je prispela na Sodišče 25. maja 2016, v postopku

JZ

proti

Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, K. Likurgos (poročevalec), E. Juhász, C. Vajda, sodniki, in K. Jürimäe, sodnica,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. julija 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za poljsko vlado B. Majczyna, in J. Sawicka, agenta,

— za nemško vlado T. Henze in M. Hellmann, agenta,

— za vlado Združenega kraljestva C. R. Brodie, agent, ob sodelovanju D. Blundella, barrister,

— za Evropsko komisijo M. Owsiany-Hornung in S. Grünheid, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 19. julija 2016

* Jezik postopka: poljščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4a(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24, v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med JZ in Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście (okrožno državno tožilstvo v Łódźu, Poljska) zaradi predloga zadevne osebe, da se v celotno trajanje kazni zapora, na katero je bil obsojen na Poljskem, všteje čas, ko je država članica izvršitve evropskega naloga za prijetje, in sicer Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, v zvezi z njim izvajala elektronski nadzor kraja prebivanja v kombinaciji s hišnim priporom.

Pravni okvir

EKČP

3 Člen 5 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), naslovljen „Pravica do svobode in varnosti“, v odstavku 1 določa, da ima „[v]sakdo […] pravico do svobode in osebne varnosti“.

Listina

4 V skladu s členom 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), naslovljenim „Pravica do svobode in varnosti“, ima „[v]sakdo […] pravico do svobode in varnosti“.

5 Člen 49 Listine, naslovljen „Načeli zakonitosti in sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni“, v odstavku 3 določa, da „kazen ne sme biti nesorazmerna s kaznivim dejanjem“.

6 Člen 52 Listine, naslovljen „Obseg pravic in načel ter njihova razlaga“, v odstavkih 3 in 7 določa:

„3. Kolikor ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z [EKČP], sta vsebina in obseg teh pravic enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določa navedena konvencija. Ta določba ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije.

[…]

„7. Sodišča Unije in držav članic ustrezno upoštevajo pojasnila, pripravljena kot vodilo za razlago te listine.“

Okvirni sklep 2002/584

7 V uvodni izjavi 12 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno, da ta sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 EU in jih izraža Listina, zlasti njeno poglavje VI.

8 Člen 1(3) tega sklepa določa:

„Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [EU].“

9 Člen 12 Okvirnega sklepa, naslovljen „Pridržanje osebe v priporu“, določa:

„Kadar je oseba prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba ostala v priporu. Oseba je lahko kadarkoli začasno izpuščena na prostost v skladu z notranjim pravom izvršitvene države članice, pod pogojem, da pristojni organ te države z vsemi potrebnimi ukrepi osebi prepreči pobeg.“

10 V poglavju 3 Okvirnega sklepa 2002/584, naslovljenem „Posledice predaje“, je člen 26, ki je naslovljen „Vštevanje pripora[,] prebitega v izvršitveni državi članici“ in določa:

„1. Odreditvena država članica odšteje celoten čas pripora, ki je bil prebit pri izvršitvi evropskega naloga za prijetje, od celotnega časa pripora [odvzema prostosti], ki ga […] mora oseba prestati [biti izvršen] v odreditveni državi članici po izrečeni kazni zapora ali [po izrečenem varnostnem] ukrep[u], vezane[m] na odvzem prostosti.

2. V ta namen izvršitveni pravosodni organ ali centralni organ, imenovan na podlagi člena 7, ob predaji osebe pošlje odreditvenemu pravosodnemu organu vse podatke v zvezi s trajanjem pripora zahtevane osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje.“

Poljsko pravo

11 Člen 63(1) kodeks karny (kazenski zakonik) z dne 6. junija 1997 (Dz. U. št. 88, pozicija 553) določa, da se čas dejanskega odvzema prostosti všteje v izrečeno kazen, tako da se zaokroži na en dan, pri čemer en dan dejanskega odvzema prostosti ustreza enemu dnevu kazni zapora, dvema dnevoma kazni omejitve prostosti ali dvema dnevnima zneskoma denarne kazni. Dan v smislu člena 63(1) pomeni obdobje 24 ur od dejanskega odvzema prostosti.

12 V skladu s členom 607f kodeks postępowania karnego (zakonik o kazenskem postopku) z dne 6. junija 1997 (Dz. U. št. 89, pozicija 555, v nadaljevanju: zakonik o kazenskem postopku), s katerim je bil v poljski pravni red prenesen člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584, se čas dejanskega odvzema prostosti v državi članici izvršitve naloga za prijetje zaradi predaje odšteje od izrečene oziroma izvršene kazni.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (okrožno sodišče v Łódźu – center mesta Łódź, Poljska) je s sodbo z dne 27. marca 2007 obsodilo JZ na kazen zapora treh let in dveh mesecev.

14 Ker se je JZ izognil poljskim pravosodnim organom, je bil proti njemu izdan evropski nalog za prijetje. Na podlagi tega evropskega naloga za prijetje so ga organi Združenega kraljestva 18. junija 2014 prijeli ter ga zaprli do 19. junija 2014. Navedeno sodišče je z odločbo z dne 25. junija 2015 ta čas vštelo v kazen zapora, ki jo je JZ moral prestati na Poljskem.

15 Za JZ, ki je bil izpuščen na prostost na podlagi plačila varščine 2000 britanskih funtov (GBP), je bila od 19. junija 2014 do 14. maja 2015 določena obveznost, da je od 22h do 7h na naslovu, ki ga je navedel, poleg te obveznosti pa je bil določen elektronski nadzor. Dalje je bila JZ naložena obveznost, da se javlja na policijski postaji, najprej vsak dan v tednu, nato po treh mesecih pa trikrat na teden med

10. in 12. uro, prepoved, da vloži vlogo za izdajo dokumentov, ki omogočajo potovanje v tujino, in obveznost, da ima ves čas pri sebi vklopljen in napolnjen mobilni telefon. Ti ukrepi so se izvajali do njegove predaje poljskim organom 14. maja 2015.

16 JZ predložitvenemu sodišču predlaga, naj se mu obdobje, med katerim je bil v hišnem priporu v Združenem kraljestvu in je bil podvržen elektronskemu nadzoru, všteje v kazen zapora, ki mu je bila izrečena. Med drugim je trdil, da je treba v skladu s členom 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 odločbo o vštetju varnostnega ukrepa v izrečeno kazen sprejeti na podlagi določb, ki veljajo v Združenem kraljestvu, v skladu s katerimi bi bilo treba varnostni ukrep, v okviru katerega se zadevna oseba elektronsko nadzoruje osem ur na dan ali več, šteti za kazen zapora.

17 Predložitveno sodišče v zvezi s tem navaja, da je vštetje trajanja hišnega pripora, ki se je izvajal skupaj z elektronskim nadzorom kraja prebivanja, v izrečeno kazen v britanskem pravu mogoče, samo če je hišni pripor trajal vsaj devet ur na dan in se praviloma všteje polovica trajanja ukrepa, ki se zaokroži na cel dan.

18 Predložitveno sodišče navaja, da je JZ zaradi obveznosti, da mora ponoči biti doma, izgubil zaposlitev, ker je bila zaposlitev začasna in ker njegov delodajalec ni bil dolžan prilagoditi delovnih ur glede na razpoložljivost JZ. Poleg tega se je prve tri mesece hišnega pripora JZ moral vsak dan v tednu med 10. in 12. uro javljati na policijski postaji, ki je bila od njegovega prebivališča oddaljena približno 16 km. Šele po treh mesecih se je pogostost teh obiskov zmanjšala na trikrat na teden in se je JZ lahko javljal na policijski postaji, ki je bila bližje njegovemu prebivališču. V tem obdobju zadevna oseba ni mogla najti zaposlitve, ki bi bila združljiva s časom, v katerem je morala biti na razpolago. Ostal je torej doma skupaj s svojima otrokoma, samo njegova žena je delala.

19 Predložitveno sodišče meni, da je razlaga pojma „pripor“ iz člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 bistvena za pravilno razlago in uporabo nacionalnih določb, na podlagi katerih je mogoče skrajšati kazen zapora, med katerimi je člen 607f zakonika o kazenskem postopku, ki je bil v poljsko zakonodajo uveden zaradi prenosa Okvirnega sklepa 2002/584.

20 To sodišče v zvezi s tem poudarja, da prihaja v sodni praksi in v teoriji do razhajanj glede razlage pojma „dejanski odvzem prostosti“ iz člena 607f zakonika o kazenskem postopku.

21 Predložitveno sodišče meni, da je treba glede na uvodno izjavo 12 Okvirnega sklepa 2002/584 in člena 6 PEU člen 26(1) tega okvirnega sklepa razlagati ob upoštevanju člena 5 EKČP ter razlage, ki jo je v zvezi s tem členom podalo Evropsko sodišče za človekove pravice.

22 Iz tega naj bi izhajalo, da bi nacionalno sodišče moralo imeti možnost presoditi, ali je mogoče v zadevi, o kateri odloča, vse ukrepe, uporabljene zoper obsojenca, ter njihovo trajanje obravnavati kot ukrepe odvzema prostosti in torej na podlagi vseh zadevnih pravnih norm in na podlagi načela skladne razlage po potrebi v izrečeno kazen odvzema prostosti všteti čas, ko so se izvajali navedeni ukrepi.

23 Poleg tega predložitveno sodišče meni, da bi bila ozka razlaga pojma „pripor“, s katero se člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 omejuje samo na klasične oblike odvzema prostosti, kot sta zapor ali pripor, lahko v nasprotju z načelom sorazmernosti iz člena 49(3) Listine.

24 Predložitveno sodišče poudarja, da je bil v postopku v glavni stvari določen skupek različnih varnostnih ukrepov, ki bi se lahko kot celota ovrednotili kot odvzem prostosti. To, da so se ti ukrepi izvajali nekaj mesecev, bi bilo nazadnje mogoče obravnavati kot dodatno kazen zaradi istega kaznivega dejanja, za katero je bila obsojencu že izrečena dolgotrajna kazen zapora. V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da med hišnim priporom JZ ni mogel najti zaposlitve, ki bi ustrezala časovnim omejitvam, ki so mu bile naložene, in da je celotno breme preživljanja družine nosila njegova žena.

25 V teh okoliščinah je Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi (okrožno sodišče v Łódźu – center mesta Łódź) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 26(1) Okvirnega sklepa [2002/584] v povezavi s členom 6(1) in (3) [PEU] ter členom 49(3) [Listine] razlagati tako, da pojem ‚pripor' zajema tudi ukrepe elektronskega nadzora kraja prebivanja osebe, na katero se nanaša nalog za prijetje, ki jih v povezavi s hišnim priporom izvaja izvršitvena država članica?"

Nujni postopek

26 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki je določen v členu 107 Poslovnika Sodišča.

27 V utemeljitev tega predloga je to sodišče navedlo, da je JZ v zaporu in da mu izrečena kazen zapora izteče 9. marca 2017. Poleg tega meni, da če bi se izkazalo za potrebno, da se v to kazen zapora všteje ves čas hišnega pripora v kombinaciji z elektronskim nadzorom, in sicer od 19. junija 2014 do 14. maja 2015, bi bilo treba zadevno osebo takoj izpustiti iz zapora. Zato predložitveno sodišče meni, da je datum morebitne izpustitve JZ popolnoma odvisen od datuma, ko bo Sodišče odločilo o predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ki ga obravnava.

28 V zvezi s tem je treba na prvem mestu poudariti, da se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na razlago Okvirnega sklepa 2002/584, katerega določbe spadajo pod naslov V tretjega dela Pogodbe DEU, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice. Torej se zanj lahko uporabi nujni postopek predhodnega odločanja.

29 Na drugem mestu je treba glede nujnosti v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati okoliščino, da je osebi, na katero se nanaša postopek v glavni stvari, trenutno odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari (glej v tem smislu sodbo z dne 24. maja 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točka 22 in navedena sodna praksa). V tem primeru iz podatkov, ki jih je navedlo predložitveno sodišče in ki so omenjeni v točki 27 te sodbe, izhaja, da je JZ trenutno odvzeta prostost in da je dejstvo, da ostane zaprt, odvisno od odločitve Sodišča, saj bi lahko pritrdilni odgovor Sodišča na zastavljeno vprašanje povzročil takojšnjo izpustitev na prostost.

30 V teh okoliščinah je četrti senat Sodišča 6. junija 2016 na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločil, da predlogu predložitvenega sodišča, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ugodi.

Vprašanje za predhodno odločanje

31 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da se lahko ukrepi, kot je hišni pripor, ki traja devet ur ponoči, v kombinaciji z nadzorom zadevne osebe prek elektronske zapestnice, obveznost, da se javlja vsak dan ali večkrat na teden na policijski postaji ob določenih urah, ter prepoved, da zaprosi za izdajo dokumentov, ki omogočajo potovanje v tujino, opredelijo kot „pripor" v smislu tega člena 26(1).

32 Najprej je treba spomniti, da mora pravosodni organ države članice, ki je izdala evropski nalog za prijetje, zaradi zavezujoče narave Okvirnega sklepa 2002/584 nacionalno zakonodajo razlagati skladno. Tako je ta organ dolžan nacionalno zakonodajo, kolikor je to mogoče, razlagati glede na besedilo in namen tega okvirnega sklepa, zato da bi dosegel v njem določen rezultat (glej v tem smislu sodbo z dne 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, točki 53 in 54 ter navedena sodna praksa).

33 Res je, da je ta obveznost skladne razlage omejena s splošnimi pravnimi načeli in ne more biti podlaga za razlago nacionalne zakonodaje *contra legem*. Vendar je dejstvo, da načelo skladne razlage zahteva, da nacionalna sodišča ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih priznava nacionalno pravo, naredijo vse, kar je v njihovi pristojnosti, da zagotovijo polni učinek zadevnega okvirnega sklepa in pridejo do rešitve, ki je v skladu z njegovim ciljem (glej v tem smislu sodbo z dne 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, točki 55 in 56 ter navedena sodna praksa).

34 V skladu s členom 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 odreditvena država članica odšteje celoten čas pripora, ki je bil prebit zaradi izvršitve evropskega naloga za prijetje, od celotnega časa odvzema prostosti v odreditveni državi članici po izrečeni kazni zapora ali izrečenem varnostnem ukrepu, vezanem na odvzem prostosti.

35 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz zahtev po enotni uporabi prava Unije in načela enakosti izhaja, da se morajo pojmi iz posameznih določb prava Unije, ki za določitev svojega pomena in obsega ne napotujejo izrecno na pravo držav članic, navadno v vsej Evropski uniji razlagati avtonomno in enotno (glej v tem smislu sodbi z dne 17. julija 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, točka 42, in z dne 24. maja 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točka 28).

36 Navedena določba ne napotuje na pravo držav članic za določitev svojega pomena in obsega.

37 Zato je treba pojem „pripor“ iz člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 obravnavati kot avtonomni pojem prava Unije, ki ga je treba razlagati avtonomno in enotno na ozemlju celotne Unije ter hkrati upoštevati besedilo te določbe, njeno sobesedilo in cilje ureditve, katere del je (glej v tem smislu sodbo z dne 29. oktobra 2015, Saudaçor, C-174/14, EU:C:2015:733, točka 52).

38 Prvič, v zvezi z besedilom člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 je treba spomniti, da se formulacija določbe prava Unije, ki se uporablja v eni od jezikovnih različic, ne more uporabljati kot edina podlaga za razlago te določbe oziroma glede tega ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Določbe prava Unije je treba namreč razlagati in uporabljati enotno ob upoštevanju različic v vseh jezikih Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 29. aprila 2015, C-528/13, EU:C:2015:288, točka 35).

39 V zvezi s tem je treba poudariti, da obstajajo razhajanja med različnimi jezikovnimi različicami člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584. Na primer, medtem ko nemška, grška in francoska različica uporabijo izraze „*Freiheitsentzugs*“, „*στέρηση της ελευθερίας*“ in „*privation de liberté*“ za obravnavo zadevne osebe v odreditveni državi članici ter izraze „*Haft*“, „*κράτηση*“ in „*détention*“ za opredelitev časa, ki ga je treba odšteti od izrečene obsodbe, pa angleška in poljska različica v členu 26(1) uporabita zgolj en izraz „*detention*“ oziroma „*zatrzymania*“. Nasprotno pa nizozemska različica te določbe uporabi samo besedo „*vrijheidsbeneming*“, ki ustreza izrazu „*privation de liberté*“.

40 V zvezi s tem je treba na eni strani poudariti, da se izraza „pripor“ in „odvzem prostosti“ uporabljata izmenjaje v različnih jezikovnih različicah člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584, in na drugi, da sta ta pojma podobna pojma, katerih običajni pomen napoti na položaj, ko je oseba zaprta ali je v zaporu, in ne zgolj na položaj omejitve svobode gibanja.

41 Drugič, v zvezi s sobesedilom, v katero je umeščen člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584, je treba poudariti, da člen 12 tega okvirnega sklepa določa, kadar je oseba prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, da izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba ostala v priporu, in natančneje navaja, da je oseba lahko kadarkoli začasno izpuščena na prostost v skladu s tem istim pravom, če pristojni organ z vsemi potrebnimi ukrepi osebi prepreči pobeg. Ta določba torej določa alternativo „priporu“, in sicer začasno izpustitev na prostost skupaj z ukrepi, ki naj bi preprečili pobeg zadevne osebe.

42 Tretjič, v zvezi s ciljem, ki mu sledi člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584, je treba navesti, kot je generalni pravobranilec v bistvu poudaril v točki 60 sklepnih predlogov, da je namen obveznosti iz tega člena, da se všteje celoten čas pripora kot posledica izvršitve evropskega naloga za prijetje v celotno trajanje odvzema prostosti zadevni osebi v odreditveni državi članici, konkretizirati splošni cilj spoštovanja temeljnih pravic, kot je navedeno v uvodni izjavi 12 Okvirnega sklepa 2002/584 in opozorjeno v členu 1(3) tega sklepa, ter hkrati varovati pravico do svobode zadevne osebe, ki je določena v členu 6 Listine, ter polni učinek načela sorazmernosti pri določanju kazni v smislu člena 49(3) Listine.

43 Člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 namreč s tem, da določa obveznost upoštevanja celotnega obdobja, ko je bil obsojenec priprt v izvršitveni državi članici, zagotavlja, da tej osebi ni treba v končni fazi biti v priporu, katerega skupno trajanje – tako v izvršitveni državi članici kot v odreditveni državi članici – bi presegalo trajanje kazni zapora, na katero je bil obsojen v odreditveni državi članici.

44 Kot sta poljska vlada in Evropska komisija poudarili v svojem pisnem stališču in na obravnavi, je lahko učinek odvzema prostosti, ki je konstitutivni element pripora, značilen tako za zapor kot tudi v izjemnih primerih za druge ukrepe, ki – ne da bi pomenili zapor v ožjem smislu – so vendarle omejujoči do te mere, da jih je treba izenačiti s takim zaporom. Tako bi bilo v primeru ukrepov, ki bi bili zaradi svoje vrste, trajanja, učinkov in načinov izvajanja tako intenzivni, da bi zadevni osebi odvzeli prostost na način, ki bi bil primerljiv z zaporom.

45 Iz tega sledi, da člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ni mogoče razlagati tako, da državam članicam, ki so izdale evropski nalog za prijetje, nalaga obveznost, da odštejejo samo trajanje kazni zapora, prestane v izvršitveni državi članici, ne da bi odštele obdobja, ko so se izvajali drugi ukrepi, ki pomenijo odvzem prostosti z učinki, ki so primerljivi z učinki zapora.

46 Tako iz besedila, sobesedila in cilja člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 izhaja, da pojem „pripor“ v smislu te določbe pomeni ukrep, ki ne pomeni omejitve, temveč odvzem prostosti, ki nima nujno oblike zapora.

47 Ob upoštevanju zgoraj navedenih premislekov in zlasti razlikovanja, ki ga je treba vzpostaviti med ukrepi, ki prostost omejujejo, na eni strani in ukrepi, s katerimi se prostost odvzame, na drugi, je treba pojem „pripor“ v smislu člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da poleg zapora zajema vsak ukrep ali vse ukrepe, ki se naložijo zadevni osebi, s katerimi se zaradi njihove vrste, trajanja, učinkov in načinov izvajanja zadevni osebi odvzame prostost na način, ki je primerljiv z zaporom.

48 V zvezi s tem je treba poudariti, da sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s pojmom „pravica do svobode“ iz člena 5(1) EKČP, ki ustreza členu 6 Listine, potrjuje to razlago.

49 V tem okviru je treba spomniti, da člen 52(3) Listine določa, da če ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z EKČP, sta vsebina in obseg teh pravic enaka vsebini in obsegu pravic, ki ju določa ta konvencija.

50 S tega vidika iz pojasnil k temu členu 52(3), ki jih je treba v skladu s členom 6(1), tretji pododstavek, PEU in členom 52(7) Listine upoštevati kot vodilo pri njeni razlagi (glej v tem smislu sodbi z dne 26. februarja 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, točka 20, in z dne 27. maja 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, točka 54), izhaja, da je namen člena 52(3) Listine zagotoviti potrebno usklajenost med pravicami iz Listine in ustreznimi pravicami, zagotovljenimi z EKČP, ne da bi to škodilo avtonomiji prava Unije in Sodišča Evropske unije (glej v tem smislu sodbo z dne 15. februarja 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, točka 47).

51 Po mnenju Evropskega sodišča za človekove pravice se „pravica do svobode“, določena v členu 5(1) EKČP, ne nanaša na omejitve svobode gibanja, saj navedeni člen zajema samo ukrepe odvzema prostosti. Da bi se ugotovilo, ali je bila posamezniku „odvzeta prostost“ v smislu člena 5 EKČP, je Evropsko sodišče za človekove pravice razsodilo, da je treba izhajati iz konkretnega položaja in upoštevati vsa merila, kot so vrsta, trajanje, učinki in način izvajanja obravnavanega ukrepa (glej v tem smislu sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 6. novembra 1980 v zadevi Guzzardi proti Italiji, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, točka 92, in z dne 5. julija 2016, Buzadji proti Republiki Moldaviji, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, točka 103).

52 S tega vidika je Evropsko sodišče za človekove pravice v sodbi z dne 20. aprila 2010 v zadevi Villa proti Italiji (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, točki 43 in 44) menilo, da ukrepi, ki od zadevne osebe zahtevajo, da se enkrat na mesec javlja policijskemu organu, odgovornemu za nadzor, da ohranja stike s psihiatričnim oddelkom zadevne bolnišnice, da prebiva na točno določenem kraju, da se ne oddalji od občine, v kateri prebiva, in da je doma med 22. in 7. uro, ne pomenijo odvzema prostosti v smislu člena 5(1) EKČP.

53 Pri izvajanju člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 je pravosodni organ države članice, ki je izdala evropski nalog za prijetje, dolžan preučiti, ali je treba ukrepe, sprejete v zvezi z zadevno osebo v izvršitveni državi članici, izenačiti z odvzemom prostosti, ki je opredeljen v točki 47 te sodbe, in da torej pomenijo pripor v smislu tega člena 26(1) tega okvirnega sklepa. Če v okviru te presoje ta pravosodni organ ugotovi, da je tako, navedeni člen 26(1) določa, da je treba ves čas, ko so se izvajali ti ukrepi, všteti v čas odvzema prostosti te osebe v državi članici, ki je izdala evropski nalog za prijetje.

54 V zvezi s tem je treba poudariti, da ukrepi, kot so hišni pripor, ki traja devet ur ponoči, v kombinaciji z nadzorom zadevne osebe prek elektronske zapestnice, obveznost javljanja vsak dan oziroma večkrat na teden na policijski postaji ob določenih urah ter prepoved zaprositi za izdajo dokumentov, ki omogočajo potovanje v tujino, gotovo omejujejo svobodo gibanja zadevne osebe, vendar pa načeloma niso omejujoči do te mere, da bi imeli učinek odvzema prostosti in da bi se jih torej opredelilo kot „pripor“ v smislu člena 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

55 Vendar ker navedeni člen 26(1) zgolj določa minimalno raven zaščite temeljnih pravic osebe, na katero se nanaša evropski nalog za prijetje, ga ni mogoče razlagati – tako kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 72 sklepnih predlogov – kot da nasprotuje temu, da na podlagi zgolj nacionalnega prava pravosodni organ države članice, ki je izdala ta nalog za prijetje, lahko odšteje celotno obdobje ali en del obdobja, ko so se proti tej osebi v izvršitveni državi članici izvajali ukrepi, ki ne pomenijo odvzema prostosti, temveč njeno omejitev, od celotnega časa odvzema prostosti zadevne osebe v odreditveni državi članici.

56 Nazadnje je treba spomniti, da lahko pravosodni organ države članice, ki je izdala evropski nalog za prijetje, ob presoji iz točke 53 te sodbe na podlagi člena 26(2) Okvirnega sklepa 2002/584 od pristojnega organa izvršitvene države članice zahteva vse podatke, za katere bi menil, da so nujni.

57 Iz vseh zgoraj navedenih premislekov izhaja, da je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 26(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da ukrepi, kot so hišni pripor, ki traja devet ur ponoči, v kombinaciji z nadzorom zadevne osebe prek elektronske zapestnice, obveznost javljanja vsak dan oziroma večkrat na teden na policijski postaji ob določenih urah ter prepoved zaprositi za izdajo dokumentov, ki omogočajo potovanje v tujino, glede na vrsto, trajanje, učinke in načine izvajanja vseh teh ukrepov načeloma niso omejujoči do te mere, da bi imeli učinek odvzema prostosti, ki bi bil primerljiv z učinkom, ki je posledica zapora, in da bi se jih torej opredelilo kot „pripor“ v smislu navedene določbe, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

58 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 26(1) Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da ukrepi, kot so hišni pripor, ki traja devet ur ponoči, v kombinaciji z nadzorom zadevne osebe prek elektronske zapestnice, obveznost javljanja vsak dan oziroma večkrat na teden na policijski postaji ob določenih urah ter prepoved zaprositi za izdajo dokumentov, ki omogočajo potovanje v tujino, glede na vrsto, trajanje, učinke in načine izvajanja vseh teh ukrepov načeloma niso omejujoči do te mere, da bi imeli učinek odvzema prostosti, ki bi bil primerljiv z učinkom, ki je posledica zapora, in da bi se jih torej opredelilo kot „pripor“ v smislu navedene določbe, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi